

Таким чином, питання діагностування співацького голосу — головне і відповідальне, має вирішальне значення у створенні і розвитку голосового інструменту, правильне його рішення — запорука успішної вокально-виконавської діяльності і здоров'я здобувача вищої вокальної освіти в класі академічного співу.

Се Пен

**СУЧАСНІ МОВНОПЛАСТИЧНІ МЕТОДИКИ
В КОНТЕКСТІ ДІЯЛЬНОСТІ АКАДЕМІЧНОГО ВОКАЛЬНОГО ВИКОНАВЦЯ**

Se Pen

**MODERN LINGUISTIC-PLASTIC TECHNIQUES IN THE CONTEXT
OF THE ACADEMIC VOCAL PERFORMER'S ACTIVITY**

Вокально-академічна практика метамодерної доби засвідчує зростання рівня співочого професіоналізму та водночас висуває вимоги щодо формування фахівців нової формації, здатних відтворювати взірці класичної спадщини, а також інтерпретувати новітній виконавський репертуар, зокрема музично-сценічний, оперний, з притаманною йому жанрово-стильовою мікстовістю та амбівалентністю системи взаємопов'язаних (інтонаційно-музичних, мовно-вербальних та пластичних) елементів мистецько-художнього цілого, зумовленого специфікою звуко-акустичного (вокально-інструментального) простору та синтезуванням «магій» театральності, вокальності, танцювальності.

Новації в музично-сценічній сфері, детерміновані ускладненням музичної картини світу та контексту авторської творчості, розширенням засобів композиторської поетики (у вимірах естетики «нової простоти» і «нової складності» тощо) та модернізація традиційних форм репрезентації оперної вистави, збагаченої сучасними технологіями, позначилися на усіх складових її художнього простору та вплинули на характер виконавського вокально-артистичного, музично-ігрового й візуально-пластичного відтворення.

Зазначені процеси, що спостерігаються у вокально-сценічному мистецтві сьогодення, сфері музичного-театру, позиційованого нині як «пластичний», загострюють проблему сполучення у виконавському акті співочої та рухомо-пластичної складових, ігрової активності та імпровізаційної стихії. За цих умов посилюється роль у творчій діяльності та, відповідно, фаховій підготовці сучасного оперного виконавця — одночасно співака і актора — особливої виконавсько-інтонаційної гнучкості, координації рухів та звуків, володіння мовнопластичною майстерністю, вмінням виразно, досконало й переконливо звучати в різних ігрових ситуаціях та мізансценах, виконувати різні драматургічні завдання.

Досягненню сукупності професійних вимог сучасної музично-сценічної практики в академічній сфері (що передбачає постановку голосу на засадах мішаного голосоутворення) сприяють спірання на актуальні технології і методики, спеціальні мовнопластичні тренінги, засвоєння базових принципів яких має забезпечити формування системи чіткої взаємодії голосових (вокально-інтонаційних), мовленневих та рухомо-пластичних елементів. Застосування таких методик і тренінгів уможливить організацію особливого фізіологічного режиму, сприятливого для покращення роботи дихання, артикуляції та корпусу задля вирішення складних художньо-творчих завдань вищого порядку.

Важливим у цьому контексті є дотримання збалансованості функціонування усього голосового механізму (дихання, резонаторів, артикуляційного апарату) шляхом звернення до спеціальних вправ, що активують м'язову роботу гортані, а також комплексів, які знижують м'язові стискання навколо гортанної мускулатури. Сутнісним постає залучення технік зняття напруги й відчуття м'язової свободи, коригування постави й укріплення положення корпусу.

Особливої уваги заслуговує використання системи вправ, спрямованих на удосконалення навичок мішано-діафрагмального типу дихання у процесі рухової активності, а також тренінгів, що поєднують розвиток артикуляційного апарату з рухами усього корпусу, або окремих його частин, зокрема під час виконання танцювальних та включення ігрових елементів.

Володіння голосовим співочим апаратом як специфічним і складним музичним інструментом, співочою технікою, вокально-мовленнєвою культурою, інтонаційною чистотою, орфоепією, виразним та логічним фразуванням в єдності з артистизмом, емпатійністю, рухомістю складає комплексний професійний тезаурус, необхідний сучасному вокалісту для здійснення широкого спектру виконавської, передусім вокально-сценічної діяльності та свідомого інтерпретування творів сучасного музичного мистецтва.

С. Манько

ПРОБЛЕМАТИКА АВТОРСЬКИХ КОМПОЗИЦІЙ ЕСТРАДНИХ УКРАЇНСЬКИХ ВИКОНАВЦІВ

S. Manko

PROBLEMS OF THE AUTHORIAL COMPOSITIONS OF UKRAINIAN POP SINGERS

В музичній культурі України створення пісень самими естрадними артистами є доволі розповсюдженим явищем, оскільки сольні виконавці та гурти прагнуть донести до аудиторії свій контент у характерному саме для них музичному стилі, сповненому емоційної експресії, змістової спрямованості.

Безумовно, композитори і поети, які не є публічними естрадними виконавцями, створюють високоякісні, професійні композиції, але які не завжди передають ті месіджи, що прагнуть донести до аудиторії конкретні виконавці та не є їм стилістично близькими. Слід підкреслити, що у вітчизняній естрадній сфері сучасного етапу саме автор-виконавець, який вже створив певний стиль-імідж і має власну масову аудиторію, може найточніше передати той задум у притаманній йому специфічній манері і стилістиці, яка вже стала близькою глядачу. Аудиторія має певні запити, і автор-виконавець, орієнтуючись на них, формує свій творчий доробок.

Слід відзначити, що багато довоєнних авторських творів отримало ніби нове дихання в наше сьогодення, оскільки текст до композицій виконавці переписали в контексті актуального часу, а то і взагалі окрім сенсу зроблено і мовну переадаптацію пісні, що дає їй зовсім нове життя. Так, композицію Н. Могилевської «Місяць по небу ходить» артистка нині виконує на інший текст, пов'язаний з військовою тематикою «Я кажу ні жahlливій цій війні».

Набула змістовної та мовної трансформації пісня С. Бабкіна «Я солдат», яка у 2022 р. була представлена з новим, емоційно насиченим поетичним текстом.